

'Mijn vader kijkt nog altijd mee'

Als directeur-eigenaar van een bedrijf in kunststof maatwerkproducten, is **Annelies Batelaan** (47) een van de gezichten achter de maakindustrie in ons land. 'Dit jaar staan alle seinen op groen.'

U nam op 23-jarige leeftijd het bedrijf van uw vader over. Was u voorbestemd om te ondernemen? 'Ik ben de jongste van vier kinderen, maar mijn vader zei al toen ik op de lagere school zat: "Jij bent geknipt voor de zaak, als iemand het gaat doen, dan ga jij de zaak overnemen." De rest had andere interesses. Maar toen ik mijn opleiding hbo Bedrijfskunde had afgerond, wilde ik toch echt wat anders. Plastic? Dat stinkt. Automatisering is zoveel sexier, dacht ik. Na een jaar vroeg mijn vader, hij was toen 59, me opnieuw; hij wilde er echt mee gaan stoppen. En toen viel het kwartje. Binnen 24 uur heb ik ja gezegd tegen zijn opvolging. Een jaar later zat hij hier in de productiehal op een stoel, krijtbleek, zei: "Ik voel me beroerd." Ik met hem naar het ziekenhuis, bleek het een zwaar hartinfarct te zijn, hij moest meteen blijven. Op de terugweg zat ik in mijn auto en toen werd het heel helder: nu sta ik er alleen voor. Nadat hij was hersteld, hebben we de verkoop van het bedrijf in één keer goed geregeld.'

Hoe doorstaat een bedrijf als het uwe de economische terugval? 'We hebben vijf lastige jaren gehad. Het bedrijf levert aan andere bedrijven, producenten van elektrische apparaten bijvoorbeeld. Als daar productie-uitval is,

kloppen ze minder bij ons aan, dat merken we meteen. De omzet zakte van anderhalf naar ruim een miljoen, zo, pats. 2012 was het dieptepunt, toen moest ik voor het eerst echt ingrijpen. Personeel vervangen, nieuwe doelen stellen: mijn eigenlijke vuurdoop. Nu staat het team en stromen de orderboeken vol. We verwachten onze hoogste omzet ooit, alle seinen staan op groen. Dat roep je ook over je af, hoor. Enthousiast en vol energie de markt te lijf gaan, dat scheelt alles.'

Merkt u die vrolijkheid ook om u heen? 'Ik ben lid van de Entrepreneurs' Organization, een wereldwijd netwerk van ruim achtduizend ondernemers die elkaar met raad en daad terzijde staan. Op zakelijk, maar ook op persoonlijk vlak. In mijn 'subgroepje' is het beeld wisselend: sommigen gaat het weer voor de wind, anderen wachten nog op betere tijden. Zonder de energie van zo'n netwerk had het bedrijf niet meer bestaan na zo veel matige jaren, dat durf ik wel te stellen. Terwijl we nu, geholpen door het boek van Verne Harnish, *Mastering the Rockefeller Habits*, een 'big hairy audacious goal' hebben benoemd: in 2020 zijn wij stiekem overal. Onze naam staat er dan wel niet op, wij weten dat onze kunststof in de ruimte zweeft

Tekst: Onno Aerden | fotografie: Mark Prins

CV

Geboren: 30 juni 1966,
Voorburg

Opleiding: 1979-1985
VWO Zandvliet
Den Haag

1985-87 Intercollege
Den Haag

Werk: 1988-1989
HAS Automation
Systems

1990 Start bij
Batelaan Kunststoffen

1994 Eigenaar
Batelaan
Kunststoffen

“Werken voor een baas zou een hoop stress schelen – jammer dan”

ik gastvrouw worden in mijn eigen restaurant of bar. Bij ons thuis staat de deur altijd open, een gevulde tafel vol mensen eromheen maakt me blij. Dat bourgondische heb ik van mijn vader: overal een feestje van maken.'

Wat is de grootste misvatting die mensen over u hebben? 'Dat ik het allemaal weet. Dan denk ik, was ik niet te positief, te enthousiast? Mensen zeggen dat ook wel eens: Annelies, nu weer even met beide benen op aarde.'

Seks, drugs of rock'n roll? 'Met drugs heb ik geen ervaring. Dat wordt dus een combinatie van die andere twee.'

Uw heimelijke genoeg? 'Dat ik in mijn kledingkasten al mijn kleding op kleur hang – en op soort. En voor blouses heb ik uitsluitend zwarte hangertjes en voor de andere kleding witte. Soms heeft de schoonmaakster dat niet door, dan moet ik even de boel opnieuw doen. Als ik een perfect ingerichte kast openzwaai, word ik meteen blij.'

Wat heeft u verzwegen op uw cv? 'Ooit heb ik mijn leeftijd vervalst. Ik was veertien, en mocht nog niet in de schoenenzaak werken. Maar ik wilde zo graag, dus ik zei dat ik vijftien was. Heerlijk hele pallets met schoenendozen bestickeren, productiewerk doen. Ik verkocht ook echt, hoor. Een fraai, duur paar aan een dame; ik zie nog mijn baas kijken, hoe flikt ze dat?'

De dood. 'Toen ik als laatste kind achttien was geworden, zei mijn vader als halve grap: nu kan ik gaan. Dat vond ik niet zo geslaagd. Zelf wil ik mijn kinderen zo lang mogelijk blijven volgen in hun leven, blijven steunen in hun beslissingen, hun relaties, hun onzekerheden. Ik wil oud worden, daarom eet ik zo bewust. Tja, als je 95 bent, al je familie en vrienden zijn dood, je lichaam wil niet meer, dan mag het van mij. Ik heb een keer mijn horoscoop laten trekken, daar kwam uit dat ik aan ouderdom zal overlijden. Die gedachte koester ik.'

als onderdeel van een ESA-ruimtepak, dat een onderdeel van de biertap uit de Heineken-commercial door ons is gemaakt.'

Wat ontroert u? 'Laatst voerde mijn dochter van tien op de ijsbaan een kunstschaatskür uit, op muziek van Miley Cyrus nog wel – dan schiet ik vol. Mijn zoon van zeven kan opruimklusjes afkopen met kussen en knuffels, daar maakt hij geen halfwerk van. En ja, mijn vader kijkt nog altijd over mijn schouder mee, al is hij in 2008 overleden. Vanochtend nog, toen ik mijn man zei dat we het in dit interview ook over hem gingen hebben, hield ik het niet droog.'

Bent u sportief? 'In mijn gedachten: zeer. En verder... eh. Nou ja, ik heb een abonnement op de sportschool, maar er is geen vriendin die me over de streep trekt: we moeten nu echt weer gaan. Ik eet wel heel bewust; gojibessen door de haver mout 's ochtends. En ik begin volgende week met een detox-kuur. Inclusief sapvasten, een weekend met yoga, massages en sauna.'

Een tafel voor vier, u bent gastvrouw. Uw gasten? 'Op een seminar van de Entrepreneurs' Organization was Kofi Annan uitgenodigd, de

oud-secretaris-generaal van de VN. Toen hij binnen kwam, ging er een golf energie door de zaal! Wat me treft in de man is zijn onbaatzuchtigheid, zijn grootmoedigheid. Al denk ik niet dat ik hem durf aan te spreken als hij aanschuift eerlijk gezegd. De tweede gast wordt de Braziliaanse topondernemer Ricardo Semler, die zijn bedrijf gebouwd heeft op volledige transparantie tussen mensen. Zonder regels en druk van bovenaf, met zo veel eigen verantwoordelijkheid voor medewerkers dat ze hun eigen salaris bepalen. En dan Timothy Ferriss, bedenker en auteur van *The 4 Hour Workweek*. Hij laat zien dat werk maar een onderdeel is van het leven, geld is een middel en familie en geluk zijn veel belangrijker. Het zou aan tafel gaan over de vraag hoe je het leven zo kunt inrichten dat het er voor iedereen beter op wordt.'

Waarmee bent u te kwetsen? 'Ik kan boos worden als ik word weggezet als dom. Ik wil goed genoeg gevonden worden.'

Stel, u begint helemaal opnieuw. 'Ondernemerschap zit in mijn bloed. Al zou werken voor een baas een hoop stress schelen – jammer dan. Gastvrijheid is voor mij belangrijk, ik zou denk